

Na počátku byla touha. Touha po ostrůvku blízkosti v třídně, církevně i lidsky rozděleném světě. Psal se rok 1989. Inspirací byla také slova bratra Rogera Schütze z Taizé: „Buďte transparentní... vytvářejte atmosféru přijetí...“. Touha po přijetí a sdílení prostoupila modlitby v tichém kostelíku, kde se říká „pod Jakubem“.

Přišly vánoce 1989 a s nimi i dárek – vyslyšení proseb o setkání s lidmi, kteří nechtějí být jenom „proti“, ale chtějí být „pro“ – chtějí sdílet a spoluvytvářet krásu, vážit si kořenů, respektovat různé tradice a hlavně vytvářet společenství prostřednictvím křesťanské duchovní hudby. Lidé přišli z náměstí – trošku zmrzlí, ale nadšení z příslibu něčeho nového. A ti, kteří pochopili, že bez osobního nasazení, snahy, kázně a pravidelné práce nic nevznikne, začali na faru „pod Jakubem“ chodit pravidelně a dali základ pěveckému sboru Jakoubek. Společenství zpočátku malému, které chtělo výsledky společné práce nabídnout publiku nejen v tradičních církvích, ale přesahovat tyto hranice, hledat setkání a navazovat dialogy.